

היליון מס' 143

כניסת שבת:

ירושלים: 19:09

ת"א: 19:24

חיפה: 19:17

באר-שבע: 19:25

יציאת שבת:

ירושלים: 20:25

ת"א: 20:27

חיפה: 20:28

באר-שבע: 20:26

יריית פתיחה / אבישי פרי

1. "עם חכם ונבון"!

תזרח כברק. די לכם לראות לאיזה כאוס מביאה אותנו המתירנות העכשווית ואיזה תרומה עצומה יש להם לסייגים האלוקיים. גם האומות מבינות את התבונה היהודית הבסיסית, אותה נשמיע כעת בפעם המי-יודע-כמה: לא נועדו חוקי היהודי אלא להביא עונג לחיים ולהותיר אותם בחזקת שפויים. לא נועדו אלו אלא כדי לתת גוון מהותי וממשי לחיים. מי שרוצה חיים בריאים, נטולי סממנים אגואיסטיים שאחריתם עדי-אובד, כדאי שיתפח לכאן. השפיות זה כאן!

בלשון התורה הדבר נכתב בשתי מילים (וקצת יותר): "אם בחוקתי תלכו - ונתתי גשמיכם בעיתם, ועץ השדה ייתן פרי".

דומה, כי לא בכדי, מבכרת התורה להטמיע בלב פרשת האלילים האסורים, צו אחד, שלכאורה אין לו הקשר לנושאים הרוחניים העליונים המדוברים כעת: "ונשמרתם מאוד לנפשותיכם" (ד, טו). צו זה, כנודע, פוקד על היהודי, לנטור בעצמו במאוד שלא יוזק, אך מה פשר כריכתו עם הצווים הרוחניים האחרים? אלא, שבהמשך להפסרת אומות העולם בדבר החכמה והתבונה הגלומה באורחות החיים היהודיים, משמיעה התורה, כי שמירת הגוף, יש לה אפוא כן הקשר ישיר עם הערכים הרוחניים.

אומות העולם, כן, אלו הנחשבים ל"נאורים", מספרת לנו התורה השבוע, עומדים ומשתאים, דווקא לנוכח תורת ישראל. אבל לא, בכלל לא ממה שחשבנו: האומות לא יתפעלו מהחיים הרוחניים שמרוויים את היהודי משחר ועד ערב. הם לא יביעו התפעלות לנוכח הערכים שמלווים אותו כל העת. אלא דווקא לנוכח החכמה והתבונה הגלומה בהם. עד שיפטירו בהשתאות "מי עם חכם ונבון כגוי הגדול הזה".

הנכרים, המתנכרים דרך-כלל, שונים הם מהעם הישראלי. הם לא יראו באורחות החיים היהודיים פנאטיות ארכאיות. אדרבה - הם יקלטו שבאלו גלומה התבונה העמוקה והפנימית ביותר. הם ישכילו להבין, כי דווקא בערכים היהודיים המחמירים והנוקשים לעיתים, גלומה התבונה האמתית - בשונה אפוא מעולם החומר המתירני שכנגד - שהחכמה השכלית הקרה ממנו והלאה.

נכון, בעיניים מגושמות, כל דבר שיעצור ויבלום את טירוף שאון הדהירה החייתית של העולם, ייחשב ויתויג כאספסוף גלותי ומתנוון. אבל מי שיחפץ להתבונן, לעצור לרגע ולעשות חושבים, יגלה בדיוק את ההיפך. השקר יתעצב אל ליבו והאמת תאיר

השבוע בגליון:

4

ביקורת:

האם נחשפו מכתבי הרב אלישיב?

מדור חדש!

'נקודה טובה'

והשבוע: כשחמישים נכרים בולסים צ'ולנט!

3

מעניין:

יורם קניוק; תופעה כוזבת!

מקורי:

יחידות חילוך; מי ישלם?

4

מיוחד:

הסופרת החרדית העלומה שהלכה לעולמה השבוע! רק ב'פרשניית השבוע'!

גליון "פרשניית השבוע" - כי יהודי זה חזויה!

עורך ראשי: הסופר אבישי פרי. יועץ תוכן: יצחק העברי. הגהה: שמוליק כהן.

לקבלת הגליון - מייל המערכת: abyisrael@gmail.com פלא: 0504116867.

יריית פתיחה / אבישי פרי (המשך)

כי אלו לא מנותקים מחיי הגוף והחומר. רק נותנים להם את האפיק הנכון, לבל ילעיסוך ויבלעוך בלהט הזמן האץ-רץ לו. שמירת הגוף הבסיסית, תלויה היא, לא פחות, בנצירת חוקי שמירת הנפש והרוח. הם האנרגיה.

חוקי המדינה, מה לעשות, אינם מעצבים נפש אדם. הם מקסימום גורמים לו לסגל לעצמו טקטיקה של נהיגה במשנה זהירות, לבל יבולע לו על ידי מצלמת משטרה צדדית. הרובוטיקה בעיצומה. האדם יכול להיות הברברי של השכונה ולהיות כזה - גם בחסות הפלאש החפוז. אין מי שבעצם יגרום באמת לאדם להתנהג טוב יותר. ככל הנראה, רק סייגים אלוקיים, נטולי שיקולים, יכולים להביא לסוף הטוב הזה.

2. 'מועד' או 'אבל'??

"אין דתיים, אין חילונים, כולנו יהודים", זו הייתה סיסמת בחירות קולעת של אחת מהמפלגות היהודיות בישראל. אך דומה שלא רק. מדובר במסר שנשטש זה עידן: רבים הם שיחשבו כי עובדת היותם כאלו שכיפת השמיים לראשם, כבר מערערת על יהדותם. אך לא היא: הנשמה האלוקית מבעבעת בכל יהודי. כן, גם כזה שמתכחש ליהדותו בכל מחיר.

בפרשת השבוע (ד, לא), מדגישה התורה, כי גם בעידן אחרית הימים, ימינו אנו, כאשר הצליל הרוחני לא יהיה הקול המרכזי שבעם, הרי שהאלוקים מבטיח כי לא ירפה ולא ינטוש את עמו. גם אם הבנים סוררים, אהבת האב לבן, חוצה גבולות ומחיצות. לא נסדקת, לו אפילו בקמעא, בשל מעשים בלתי-נאותים.

נראה, כי זהו פשר העיתוי הקבוע המצמיד את צום תשעה באב לפרשתנו - פרשת ואתחנן: בשניהם למדנו את ההתייחסות להתנהגות סוררת: שכן, קונפליקט זה כבר נעוץ ביום האבל היהודי הזה. מחד, נועד הוא לקינה וקינות, לישיבה על הארץ באבלות ומנוד-ראש. ומאידך, יום זה קרוי הוא בלשון חז"ל "מועד". האומנם?! אבל ומועד - הילכו שניהם יחדיו?

ברם, כך הטעים שר המחשבה היהודי של הדור האחרון, הרבי בעל ה'נתיבות שלום' מסלונים, כי בא האלוקים למסור מסר חד: התנהגותם העכורה של בניו, לא יעיבו על החיבור והאהבה הפנימית השוקקת שבינו אליהם. יום תשעה באב, מסביר הרבי, מבטא את הגלות והחורבן, אבל, מנגד, מגלם בחובו את הנחמה והתקווה. כי זוהי דרכו של אב דואג וחומל: מכותיו הקשות הניתכות על הבנים, לרפא ולהביא מזור יבואו. לא לשם הכאה זדונית זרה ואמוציונאלית, חלילה.

יום זה של תשעה באב, ממנו אנו נפרדים בשעות אלו, חושף לנו את האלוקות הפנימית המושרשת עמוקות בטבורו של כל יהודי. גם כזה המתנכר מכל וכל (בדרך כלל מתוך זרות ואי-היכרות) לדתו ויהדותו. ביום זה מגלה היהודי את החיבור שלו, מתוקף האמור, לאלוקיו. איש לא יוכל להכחיש זאת, כי נשמה ורוח באפו. החיבור של היהודי לאלוקותו הפנימית הוא דבר שאיש ושעה לא יוכלו לגדוע. אפילו לא יורם קניוק המת, זוכרים אותו? זה הוא שהתעקש לצרוב את שמו בתעודת הזהות כ"חסר דת"...

הנשמה שלך, יהודי, זועקת! הקשב לה!

בגדר דין 'תפילת הדרך'

בתלמוד (ברכות כט, ב) נזכרת 'תפילת הדרך'. היא מכילה נוסח תפילה קצרה שאומר האדם בעיצומה של נסיעה לעיר אחרת, להצלה מפני פגעי הדרכים. ישנם שמטרת הדרך שוכחים לברך ברכה זו.

צריך לחקור בגדר ברכת הדרך זו, חקירה מופלאה: האם מדובר ב"תפילה", כשאר התפילות שתקנו חז"ל (או שהתורה תיקנה - תלוי במחלוקת 'ראשונים' נודעת), או שמא מדובר ב"ברכה" סתמית. ולכאורה, עצם ההגדרה של הברכה כ"תפילת הדרך" כבר מעידה על אופייה של זו.

ברם, מצאנו בחידושי ראש ישיבת חברון, הרב שמחה זיסל ברוידא ז"ל (מופיע בכתב-יד של גיליונות הגמרא שלו, אשר יופיעו בספר שעשוי לראות אור בעתיד), ששאלה זו תלויה אם אכן חותמים את ברכה זו בשמו של השם, כרגיל, או בסיומת פשוטה. הנה לשונו:

"עיין בפירוש המשניות בסוף פרק 'הרואה', שכתב שאין ע"ז גדר תפילה דתצטרך כונה, תפילה לצד מזרח, וברכה (בסיומת) אלא זו בקשה והודאה בשעת כניסה לעיר ובשעת יציאה, ועיין רמב"ם שהביא זה **בהלכות ברכות** - ולא **בהלכות תפילה** - בפרק י' הלכה כ"ה. ואמנם לא הזכיר חתימה בשם השם. ועיין שם באותו פרק בהלכה א' שכתב: "ודברים אחרים הרבה שאין בהם פתיחה ולא חתימה תיקנו חכמים דרך שבח והודאה להקב"ה. עיין שם היטב".

עוד מביא שם ראש ישיבת חברון את מרן הבית יוסף בספר ה'טור' הקובע כי אכן יש לחתום את תפילת הדרך בשם השם - כרגיל.

שעת חינוך / הרב יצחק בצון*

שאלה: מהי הדרך לשוב מימי החופש בשלום, ואף להפיק ממנו את מירב התועלת?

תשובה:

כשמחליטים מהי השגרה המשפחתית הקבועה, צריך אמנם לקחת בחשבון את הרצונות של הילדים, אך לשלב אותם עם הצרכים המשפחתיים. אם הילד רוצה מאוד לשחק בבוקר, אפשר יהיה לאפשר לו זאת רק לאחר ביצוע משימות הבוקר, כמו סידור המיטה, אם נשאר די זמן לפני היציאה מהבית. אם מחליטים לקרוא סיפור לפני השינה, זה צריך להיות אחרי משימות הערב, כמו הכנת התיק ליום המחרת. כמעט אצל כלל התארגנות הבוקר היא זמן לחץ במיוחד ומוקד לחיכוכים רבים. זמן הבוקר אינו מתאים לחינוך ולשינויים - חשוב שהיו מספר פעולות בסיסיות ופשוטות שיחזרו על עצמן בכל בוקר, וכך הילדים ידעו מה עליהם לעשות, שלב אחרי שלב, בדיוק כמו הוראות הרכבה של משחק. רק כך נוכל להעביר את שעות הבוקר ביעילות ובחיכוך מינימאלי.

את המקומות שבהם אנו נתקלים שוב ושוב בחיכוכים אפשר לפתור בשיחה עם הילדים. בחרו לכך זמן רגוע, שבו גם אתם כהורים וגם הילדים פנויים להקשבה אמיתית ולהעלאת רעיונות לפתרון משותף. כשהילדים מציעים פתרונות, הם יהיו מחויבים יותר להם ובאחריותם יהיה לקיים את מה שהציעו. בין זמן חופשי לסדר קבוע, כדי לצלוח בשלום ובשמחה את החופש הגדול, וגם חופשות קצרות יותר במהלך השנה, הנה כמה עקרונות שכדאי ליישם בבית, כדי לא לצאת מהמסגרת לגמרי:

תנוכו לילדים את סדר היום והכינו אותם מראש למה שעומד לקרות, כדי למזער את מידת ההפתעה. הקפידו על שעות השינה הרגילות בימים שבהם אתם נמצאים בבית. כשאינכם ישנים בבית, הסבירו לילדים שבאופן חריג הם יכולים לישון עד מאוחר, כיוון שאתם נמצאים בחופשה. קיימו ישיבה שבועית עם הילדים כדי לתכנן את פעילויות השבוע. אפשרו להם לבקש פעילויות מסוימות ודונו בהן יחד. הכינו רשימת תפקידים ורתמו את הילדים לפעילויות קבועות בבית. תפקיד קבוע יאפשר להם לקחת חלק בתפקוד הביתי היומיומי ולגלות אחריות. הגדירו מראש זמן שיהיה פנוי וחופשי, ובו הילדים יוכלו לבחור פעילויות עבור עצמם. קבעו מראש תקציב שניתן לכל ילד, על פי יום או על פי שבוע. בברכת וקו"ה יחליפו כח.

***הכותב הינו מחנך בתלמוד תורה 'משנת יהודה' בביתר עילית**

**אלומת
אור
בג'ונגל
הישראלי**

נקודה טובה

50 נכרים בולסים צולני' - - -

2:32, שבת פרשת דברים תשע"ג, משפחת מייכלס', רחוב מעלות-דפנה 137, ירושלים.

להקה של לא פחות מ-50 תיירים נכריים 'צונחים' כאן לסעודת שבת. בית משפחת מייכלס' כבר מזמן הפך למעון הכנסת אורחים ביתי ומיוחד במינו בימי שבתות, אך נכרים - מה להם ולצולני'?? ולא זו עוד: בשל הדחק, האורחים היהודים מסתופפים המה בחוץ..

מעשה שהיה, כך היה: בת המשפחה פגשה בקבוצת תיירים אמריקאים גדולה בשעות הצהריים של שבת, ליד קבר דוד המלך שבהר-ציון, והיא החליטה להביא את כולם לביתה - בית ההכנסת אורחים המפורסם שבשכונת מעלות-דפנה.

נכרים - שאלנו את הבת בסקרנות, מה להם ולמאכל השבת היהודי-אוטנטי?
הבת משיבה בפשטות מרגשת:

"כן, אבל יש שם בתוכם גם ארבעה תיירים יהודים" - - -

אם גם אתם נחשפתם ל'נקודה טובה' בלב הג'ונגל הישראלי, פנו למערכת בהקדם!

תרבות - ספרות - דעות

ספר "כתבוני לדורות" / ביקורת ספרים

ספר "כתבוני לדורות", היוצא לאור בשבועות אלו, הוא קודם כל רעיון מדהים. הוא מביא, לראשונה, מכתבים מכתב ידו של מי שהוכר כ"פוסק הדור" האחרון, הרב יוסף שלום אלישיב, זכר צדיק לברכה, בנושאים שעל סדר היום והשעה.

גם העיצוב החיצוני של הספר מרהיב ומהרשונים בסוגו: על הכריכה מוטבעת חתימתו של הרב אלישיב, לצד מכתב שלם שאף הוא מוטבע על הכריכה. אלא, שלמרות כי ניכר, שהושקעו שעות רבות על עריכת הספר והבאתו לידי דפוס, דומה כי חסר בו הרבה. ונסביר: מרבית המכתבים המובאים בספר, הינם כלל לא שייכים דווקא לרב. הם בעצם "קריאות קודש" שלוקטו מהעיתונות, בהם מתנוססת לצד הרב, גם חתימת שאר "גדולי הדור", דוגמת הרב שטיינמן ואחרים. לפיכך, אין במכתבים אלו מתורת הרב אלישיב, יותר מאשר גדולי הדור האחרים.

אז נכון, יגידו הרבה, גם בספר "מכתבים ומאמרים" מפרי עטו של "גדול הדור" הקודם, ראש ישיבת פוניבז', הרב שך, זכר צדיק לברכה, מובאים מכתבים רבים שאינם חתומים בלעדית על ידי ראש ישיבת פוניבז'. זה נכון, אבל מטעה. משום שבספר המכתבים של הרב שך, מובאים אינספור מכתבים ייחודיים שכן מובאת משנתו הבלעדית של ראש ישיבת פוניבז' בענייני השעה והזמן, זאת לעומת הספר הנוכחי של "כתבוני לדורות", בו מובאים רק מכתבים אחדים עליהם מתנוססת החתימה הבלעדית של הרב אלישיב. אין ספק, לכל מעיין מתחיל, כי הספר הזה בהחלט מרתק, אבל לא היה צריך לצאת לאור עולם מוקדם מידי. היה צריך, אם ישנם, ללקט עוד ועוד מכתבים שחקק הרב אלישיב בגפו ורק אז להפיצו בישראל. אז נכון, שממשיכי דרכו, קרי אנשי "ביטאון עולם התורה" ('הפלס'), קיימו כנס לזכרו של הרב במלאות שנה להסתלקותו, אך אין זה מצדיק שמכון "במשנתם" יבייש את הפירמה ויפיק ספר-לא ספר, סתם, בשביל להרשים.

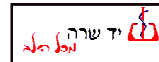
כפי שאמרנו: ספר נחמד. אבל אפשר הרבה יותר. לתשומת לב!

רפואה והלכה

שאלה: נתקע בצוק בטיול, ויחידות חילוץ חילצוהו - האם חייב לאור ההלכה לשלם להם על-כך?

תשובה:

לכאורה הלכה פסוקה היא בנדון: נחלקו הראשונים - רש"י לצד ה'תוספות' האם אדם שהציל עצמו באמצעות ממון רעהו - האם חייב לשלם למציל את אותו ממון ממנו הציל עצמו, או שמא פטור מכך, משום שזו הייתה מלכתחילה חובתו של חבירו: להציל את אותו חבר באמצעות ממון, ובעילת כך ייפטר מתשלומיו אלו. (בבא קמא ס, ב). בתלמוד (קידושין ח, ב) מצאנו רעיון זהה, לפיו, לפחות לצד אחד בספק הגמרא, בעל לא יוכל לקדש את אשתו בדמי ההצלה כאשר הצילה מיד כלב מבעית ומסוכן, משום שטוענת לו האשה, כי זו הייתה חובתו העקרונית מן התורה. אכן, כפי הנראה, הפוסקים נוקטים כי הצלת האדם באמצעות ממון האחר אינה פוטרת מתשלום, ומשכך נראה כי ודאי ישנה חובה לשלם עבור הצלת האדם על ידי ממון האחר. ומכל-מקום אולי יש מקום לטעון שמכל-מקום ביחידות חילוץ ישנה חובה תמידית. לדעת הכל.

המדור בחסות:

פינת האיחולים

רוב נחת!

רוב ברכות משוגרות, לחבר יקר ואהוב, אציל הלב, האיש ואור הפנים, שוקד על תורתו ללא הרף ומרבה להיטיב, נתנאל סרף יחי', עם ארוסינו באחרונה עם מורבטי פז תחי'. יהי ביתכם בית ועד לתורה, לשכינה ולאצילות האדם!

עיתונאי 'יום ליום'

אקטואליה / ישראל פרץ

מכתב למשרד התחבורה: "לפרסם ממצאים על הכבישים המועדים לפורענות"

"אין כמי שעוכב זה תקופה ארוכה אחרי פרסומי נתוני הפגיעות בכבישים, לדעתי כדאי שמעתה ואילך רשות התחבורה הלאומית לא תפרסם ממצאים רק על מניין ההרוגים והפצועים בשנה, אלא גם ובעיקר על הכבישים המועדים לפורענות.

"שכן, בכך יובהר היטב לאזרחי ישראל כי לא רק התפרעות בכבישים של אזרחים הם המניעים העיקריים לתאונות אלא גם מחדלים ממשלתיים פרועים, אשר הזנחתם גורמת במישרין או בעקיפין לקטל חי-אדם. "הלא אין כל ספק, שאי אפשר לסמא את עיני הציבור הישראלי. במידה ואכן כביש מסוים גובה באורח מסורתי קורבנות, למרבה הצער, המדינה שהתרשלה בטיפול במצבו של הכביש, ידה שלה במעל. וכי נתוני כביש זה לא יכולים להיכנס לסטטיסטיקה הישראלית הכללית העגומה בדבר תאונות הדרכים. בלשון חז"ל קוראים לזה: לא העכבר גנב - אלא החור גנב..

"המלצתי, במילה אחת: לחשוף במקביל לנתונים היבשים של ההרוגים הפצועים בתאונות בכבישי ישראל - גם את הכבישים בהם אירעו התאונות, גם למען ישמעו האזרחים ויראו. וגם כדי שהמדינה תשמע ותטפל בנדון הקריטי בהקדם".

"אלף סיפורים - אפס לשון הרע"

השבוע הלכה לעולמה הסופרת החרדית העלומה, הגב' בת שבע חן, עליה השלום. שאר-בשרה, חיים פריד, נפרד ממחברת סדרת הספרים "נחום ויואל טסים לירח", שהייתה גם מרצה דגולה שעיצבה דורות של בתים יהודיים >>> סיפור חייה

ספריה של דודתי הגב' בת שבע חן, עליה השלום, כמו "נחום ויואל טסים לירח" או "הרפתקאות נחום ויואל עם הספר כל פלאי תבל", אילפו את הילדים החרדיים אמונה בבורא. בנוסף, היא הכניסה דמיון המותאם לילדים בתוך מדע כבד והורידה זאת לשפת ולרמת ילדים.

בספריה, שבהוצאת ההוצאה לאור הירושלמית "הספר הטוב", מסבירה הסופרת הדגולה איך יצרו את המטוס, ואיך בעצם שאבו את הידע הזה מפלאי הבריאה - הלא הם הציפורים. היא מבארת בטוב טעם איך הועתק המטוס על פי מתווה כנפי הנשר הגדול.

בדבריה המרתקים, מטמיעה דודתי תכנים יהודיים רבים. כך כאשר עוסקת במעוף המטוס, מביאה את תקוותו וכמיהתו של דוד המלך שיהיה לו אבר כיונה שיעוף עימו באוויר ואז ישכון נדוד.

התיאורים בספריה הם כה חיים ומוחשיים עד כי אתה חש כאילו אתה צועד בקור המקפא של אנטרקטיקה הקרה. זה כמעט בלתי סביל, אבל "נחום ויואל", כן מצליחים לחדור לשם. וכן, גם לחיות שם. מלבד המדענים התורניים שיבקרו שם תכופות.

באורח חריג, הספר מתעטר בציוריה המהממים של הסופרת עצמה. כך לדוגמה, היא מציירת את מערת הנטיפים, את האסקימוסים, כדור פורח מטלטל בסערה, ועוד.

מלבד כל אלו, עוד טרם פצחה בקריירה הספרותית (העלומה, חשוב להדגיש), מסרה הרצאות רבות בעיר רכסים בענייני אמונה, מתובלים בסיפורים מרתקים, וכך גם הוציאה חוברות בתחום, משובצים בתשבצים סבוכים ומורכבים. כולם, ללא שמץ של מילת גנאי ולשון רע על מאן-דחו. היא פשוט לא יכלה לשמוע מילה לא ראויה על יהודי באשר הוא.

'דודה בת שבע' הייתה לנו לאם. כל אימת שהיינו מגיעים אליה, הייתה מתייחסת אלינו בחום גדול. הייתה שולחת אותנו למכולת הירושלמית הסמוכה למקום מגוריה, ומאפשרת לנו לקנות מה שנרצה. הכינה לאורחים במיוחד מטעמים מיוחדים וריחניים.

מלבד זאת, הקפידה מאוד על ערכי הצניעות של הבת היהודית המקורית. כאשר לצורך טיפולים הוצרכה להסיר את כיסוי ראשה, געתה בבכי מר של כאב.

טופלה בדיאליזה משך ארבעים שנה, אחר שאמה ע"ה תרמה לה את הכליה שלה, והדבר לא הצליח לבסוף. עד שאף נזקק לקטוע את רגליה. ייסורי איוב היו מנת חלקה, אך מנגד, עזרתה לאחרים לא דעכה. למרבה היגון, לא הותירה אחריה זרע פרי בטן.

ת.נ.צ.ב.ה.

להתעורר! / מכתב זעקה נואש

לקוראינו, מנהיגי 'הבית היהודי'

יצחק העברי מתקשה להבין את ההיתממות של המנהיגות הדתית-לאומית, אשר טומנת ראשה בחול ולא מבינה את העוול ההיסטורי המחפיר לו היא שותפה, בעקירת העולם התורני

כולכם מכירים לבטח את הסצנות המשפחתיות הבאות: הילד מיילל יתר על המידה שהוא רוצה... או מתפרע בהיפראקטיביות לא מקובלת. כל הורה מתחיל יודע, שהמשמעות היא שהילד רוצה חיבוק. זה לא שבאמת כואב לו משהו ספציפי כזה או אחר - אלא משמעות עמוקה יש בהתנהגותו זו.

וכלפי מה הדברים אמורים? עוול נפשע, מסדר גודל שלא נראה דוגמתו מאז קום המדינה, עושה את צעדיו בימים אלו. מדובר על ניסיון לגרש ריבואות של לומדי תורה ממקומם הטבעי, אלא הלא-נודע.

ניסיון זה זוכה לאדישות מטונפת מצד גורמים במפלגת הציגות הדתית. לא רואים אצלם חלחלה בעיניים. שמץ של הרמת-גבה. מאום. כאילו מים רגילים זורמים בביוב החוקי של המדינה. נכון, מידי פעם שומעים קולות נוסח הרב ברוך אפרתי מאפרת, המגלים שיש כאלו שעדיין מבינים את הגזירה החמורה שהשלטון מנסה להשית בצורה דרקונית וזדונית.

הציבור החרדי, רואה בהחלט את המתרחש מול עיניו, בעיניים היסטוריות. כמי שרואה את החיים בארץ הזו, כמשהו לא הכי פופולארי מבחינה רוחנית, הוא בהחלט יכול להצמיד כותרת של "ז' בתמוז - יום כי גבר אויב" על גזירה שמגיעה מכיוונו של שר אוצר ישראלי. כן, כך הוא מרגיש. ומותר לו.

וכעת מגיעות ההתבטאויות האגרסיביות מצד המחנה החרדי. קריאות גנאי חמורות מופנות לעבר גורמים בציבור הדתי-לאומי. רגע, רגע לפני שהרכבת המסוכנת האחרונה תדהר אל התהום מבלי-שוב.

ומה קורה אז? במקום להבין את הרמזים הבוטים של המחנה החרדי, כי המצב הינו קטסטרופלי, ההיתממות חוגגת: החכי"ם הדתיים מגיבים קונקרטי לטענות. במקום להבין את הרמזים העבים, אלו ממשיכים בשלהם. דבקים עדיין במהלך הדורסני אליו הם שותפים.

לעומד מן הצד, לא דווקא חרדי, קשה להאמין, איך מצביעי מפלגת הציגות הדתית, שהם אנשים טובים וישרי-דרך, לא מבינים עד כמה מדובר באסון תורני בקנה-מידה שלא נראה כמוהו מאז הוקמה המדינה.

קשה להכיל, ובכנות, איך גדיעה של עם תורה עצום וקסום, צועדת בקנה אחד עם אמונת ה'אתחלתא דגאולה'.

והכי קשה להבין: איך, כאמור, מנהיגי המפלגה טומנים ראשם בחול, ולא מבינים כי קריאות הגנאי לעברם, הם קריאות כנות, כמו שמתנהגים עם אויב בשעת מלחמה? איך הם לא מעכלים שמדובר בקריאה לגיטימית כאשר מי שעומד מולך רוצה להניף חרב על עולם תורה עצום ואדיר-מימדים? מה רציתם, שיחבק בחינם??

מדוע לא יבינו כי בכיו של העם החרדי אינו אלא זעקה אילמת? שקריאות גנאי אלו הינם לגיטימיות בשעה אכזרית שכזו? להתעשת רבותי, להתעשת!